

Amurg

Nistor Elena-Ştefania

Priveam oraşul de la fereastra camerei mele aflată în blocul cenuşiu şi măcinat de vreme care contrasta evident cu zgomotul şi veselia ce se revărsa în valuri dinspre parcul din apropiere.

Priveam pierdută spre asfinţitul soarelui ce invadea totul într-o lumină roşiatică în timp ce mă gândeam cu nostalgie la zilele petrecute la mare, când soarele se scufunda în apele acelea albastre ca smaraldul iar cerul, îmbrăcat în culorile purpurii îşi reflecta nuanţele multicolore în penajul păsărilor care îi străpungeau fără-ncetare imensitatea plină de taine.

Încet-încet totul se transforma într-o pace care îţi cuprindea trupul şi sufletul.

Monotonia zilei de vară urma să ia sfârşit iar noaptea se ascundea pe undeva încercând să aducă puţină răcoare în oraşul paralizat de canicula de peste zi.

Regretam că nu sunt suficient de talentată pentru a picta un moment atât de fascinant cum este asfinţitul. Am închis ochii, voind să-mi imaginez cum ar arăta un asemenea tablou, şi atunci mi s-a părut că soarele îmi trimite un zâmbet din lumina asfinţitului pe când oraşul se colorează intens. Am memorat în mintea mea această imagine superbă şi apoi am deschis încet ochii. Acum imaginea era cu totul alta, predomina cenuşiu, lumina se îngâna încet-încet cu întunericul pe când puterea soarelui, căldura, bucuria ce o aduce oamenilor de atâtea mii de ani încoace moare puţin câte puţin urmând a renaşte o dată cu zorile.

Acest spectacol de forme şi culori diferite se derulează în fiecare zi a anului dar, cu toate că tabloul pare mereu acelaşi, imaginea surprinsă este de fiecare dată nouă.